

bemærke, at jeg egentlig har betragtet Skibsinspektørens Virksomhed paa det første Stadium mere som mæglende end som egentlig dømmende. Det er jo ganske vist, at han stiller visse Forordninger til Rheberen og Skipperen, som denne, naar han ikke vil fravige dem, maa opfylde; men jeg har dog tænkt mig den hele Forhandling paa dette Punkt mellem Skibsinspektøren og Rheberen eller Føreren ligesom af mere mæglende Natur, som et Forsøg paa paa en let og hurtig Maade at komme overens om Sagen, og at en egentlig dømmende Virksomhed først begynder, efterat Skibsføreren har erklæret sig utilfreds eller utilbøielig til at opfylde Skibsinspektørens Forlangender. Der tiltræder da 2 kyndige Mænd, som med ham afgjøre, hvorvidt Skibsinspektørens Forlangende har været rigtigt eller ikke. Det har sin ikke ringe Betydning, at Skibsinspektøren er med ved denne Forhandling, thi det maa jo naturligt antages, at han allerede iforveien har et nærmere Kendskab til Skibe i Almindelighed og dette Skib i særdeleshed end de 2 tilfaldte Mænd, og at altsaa hans Virksomhed som Raabende og Anvisende ved denne Leilighed kan være af Værd for de andre, medens de dog altid udgjøre Majoriteten i Kommissionen, og han altsaa ikke ensidig kan sætte noget igjennem. — Det ærede Medlem fandt Bestemmelserne i § 18 for detaillerede og mente, at mange af dem vilde have haft en bedre Plads i en Anordning. Jeg skal dertil bemærke, at § 18 jo næsten er ordlydende udfikret af Loven af 24de Marts 1875, hvor man ikke har haft nogen Betænkelighed ved at give disse reglementariske Bestemmelser Lovkraft, og ihvorvel det kan have sin Nytte og Befvemmelighed, at man har noget lettere Udgang til at faae disse Regler forandrede, saa maa det ogsaa indrømmes, at det kan have sin Betydning for Borgerne, at de have lovbestemte Regler for, hvad der er Pligt paa et Omraade, som ikke lidet berører deres hele Forhold, og det er tvivlsomt, om det i det Hele vilde være rigtigt, eller vilde vinde Bifald i Almindelighed, at overdrage Myndigheden paa dette Omraade til Administrationen. Jeg nævner nogen Tvivl om, at man vilde være tilbøielig til paa alle Steder at indrømme Ministeren saa stor Myndighed, som det synes, at det ærede Medlem i dette Tilfælde har tiltænkt ham. Naar det ærede Medlem synes at have Tilbøielighed til at samstemme med den svenske-norske Kommissions Betænkning deri, at man egentlig ikke kan give Regler for, hvorledes Dækslasten maa være, og hvorledes den skal arrangeres, idet det afhænger af Skibenes Bygning, hvormegget eller hvorlidt de kunne bære, saavel som af den Fart, hvori de skulle gaa, og den Aarstid, hvorpaa de gaa ud, saa kan jeg i mange Henseender give ham Ret deri; men det maa dog erindres, at der her handles om et Forhold, om hvilket det fra alle Sider er erkjendt, at det har den væsentligste Indflydelse paa Skibets

Sødygtighed, og at netop Overbelastningen af Dækket er et af de farligste Forhold med Hensyn til Skibets Sødygtighed. Under saadanne Omstændigheder at lade Loven være uden al Regel og Veiledning, forekommer mig at være ikke lidet betænkeligt. Det synes mig ogsaa, at man, hvis man besluttede sig dertil, vilde give Skibsinspektøren en noget vilkaarlig Myndighed, som han ikke kunde være særdeles vel tjent med, men som maaste Rheberne heller ikke vilde se vel til. Det er jo nemlig klart, at en Overbelastning maatte kunne finde Sted paa en saadan Maade, at det ligesom vilde være Skibsinspektørens Pligt at lægge sig derimellem; men i saa Tilfælde vilde han saane al anden Regel og Veiledning end den, han havde i sit eget Skjøn om, hvad der er rigtigt under saadanne Forhold. Der kunde endog deraf komme den Ulempe, at de forskellige Skibsinspektører havde en forskjellig Opfattelse af Forholdene paa de forskellige Steder, hvilket ikke vilde være heldigt. Jeg tror derfor, at man i det Mindste maa gjøre Forsøg paa at komme til en Bestemmelse, der kan være nogenlunde fyldestgjørende, selv om den ikke er saa detailleret som den, der findes i Forslaget. Det ærede Medlem henviste til den almindelige Bestemmelse, at Belastningen skulde være i Overensstemmelse med Sømands Skik og Brug; men det er et meget vagt Udtryk, der jo, saa forekommer det mig, ikke giver nogen overmaade stor Garanti for, at de vigtige og betryggende Forholdsregler blive tagne paa dette Omraade. Det ærede Medlem mente ogsaa, at de sikkende Bestemmelser, som Loven indeholder med Hensyn til Kornladninger, helst burde udelades. Jeg tror nu, at de Sikkringsmidler, som ere foreslaaede for at formindste eller forhindre Faren ved Kornladningens Bevægelighed, — den kan ved at skubbe sig fra den ene Side til den anden udsætte Skibet for betydelig Fare, — dog ere af den Bestaffenhed, at man maatte tro, at de kunne gjælde til enhver Tid, og at det ikke er af den Slags Bestemmelser, som let maatte kunne være undergivne Forandringer. Men naar det ærede Medlem har ment, at det Bud om, at Skibe i en vis Fart skulle have en Krediel af Kornlasten i Sække, var upraktisk, fordi der paa mangfoldige Haane er anbragt Redskaber til at lade og løse Skibene med, som gjøre Sække uanvendelige, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaar dette. Jeg forstaar ikke, hvilke Instrumenter eller Redskaber til at lade og løse Skibe med der skulde gjøre, at en Kornladning, fylt i Sække, ikke skulde kunne føres ind i Skibet. Saaledes som Forholdene i Almindelighed ere, have Skibene selv med sig de Redskaber, som de bruge til at lade med, og at Sække ved dem meget let føres ind i Skibet, er jo klart. Jeg ser heller ikke, at Vansteligheden ved at bringe en Del af Ladningen i Sække er saa overmaade stor. Frygter man for Beføstningen ved at anstaafe Sække, har